

zijn jong vrouwtje, alleen met de twee blonde kindertjes, van één en twee, en zó lief, dat Suze er hele dagen mee zou willen spelen.

Mevrouw van Larn zei, dat Suze niet altijd om zichzelf moest denken, maar ook eens wat voor een ander moest over hebben.

Suze had een zwak plannetje om koel en onvriendelijk tegen Herzberg te zijn. Maar toen hij 's avonds kwam durfde zij niet om haar vader en bovendien, de lust tot flirten kwam weer bij haar boven en in een lach gaf zij haar ogen aan de zijne, zodat hij bijna vergat met de dokter over de brief te spreken. Toen hij wegging, nam hij meteen afscheid voor een paar dagen, daar hij „bij leven en welzijn” van Zaterdag tot Maandag naar zijn hoeve wilde gaan, die in Holland in de vruchtbare Merknipper waard lag. Al staande vertelde hij nog van de boerderij — hoeveel melkkoeien er waren en hoeveel vetweiers hij had; hoeveel bunders weiland en hoeveel akkers bij de hoeve hoorden. Hij ging zo nu en dan eens zelf kijken — er was wel een hoofd-knecht, maar 't oog van de meester, hé...?

Hij zei dat alles van zijn bezittingen plichtmatig, alsof van Larn recht had het te weten. De dokter en zijn vrouw hoorden dat met genoegen en Suze merkte het met weezin. Wat dacht hij! Dat hij zó maar klaar was met haar!?

Toen hij haar een afscheidshand gaf, lachte zij in zijn ogen.

„Hij heeft nog meer dan ik dacht”, zei van Larn, terug in de huiskamer na Herzberg te hebben uitgelaten. „'t Is geen wonder dat-ie 't er goed van kan nemen. Jammer dat zo'n man niet getrouwd is”. Hij keek kwasi de krant in, maar zag toch héél goed, dat zijn dochter kleurde.

„Hij zal niet willen — hij is immers tuberculeus?” waagde Suze schuchter.

„Tuberculeus? — nou, op mijn rekening, dat dat zo erg niet is. Tegenwoordig wil iedereen tuberculeus zijn — 't is zoowat de

mode en in ieder geval” — de dokter kuchte — „in ieder geval is hij genezen”.

Zo onvriendelijk als zij durfde zegde Suze goede nacht.

„Ze zal hem nóóit nemen”, zuchtte mevrouw, toen ze met haar man alleen was.

„Dat zullen we dan eens zien — ik ben er ook nog. 't Is voor haar eigen bestwil, ze kan nooit beter krijgen, hier”.

„Ik begrijp niet dat hij eigenlijk zo op haar gesteld is, ze is nooit bijzonder aardig voor hem”.

„Och — Suus is niet bepaald lelik”, oordeelde de dokter, „ze kan er wel lief uitzien zelfs; en je begrijpt, hij als hereboer, eigenlijk toch een boerezoon, heeft graag een meisje van stand. Maar me dunkt, hij kon wel wat opschieten — hoe langer 't duurt, hoe meer we Suus tégen krijgen”.

„Nou, vanavond was-t-ie toch al erg met háár bezig en hij vertelde alles zo, van zijn boerderij, hoeveel-ie had...”

„Ja, da's waar, je moest hem nog maar es gauw ten eten vragen”.

Wanhopig-verbitterd was Suze naar boven gegaan en had zich snikkend op haar bed laten vallen. Zou het dan nooit een einde nemen? Al bijna een jaar lang dezelfde kwellingen: wrok tegen haar ouders, zelfverwijt en dan, altijd weer, ondanks alle goede voornemens, haar flirt. Soms was het of ze niet meer terug durfde. Hij moest wel denken, dat er tussen hen sinds lang een intieme, alleen-door-hen-beiden geweten verhouding bestond. Had ze toch maar dadelik na haar eindexamen het dorp verlaten! Dan was het nooit gebeurd. O God, het jammerlike net, waarin ze was vastgeraakt, door eigen schuld nog wel!

Ruim een jaar nu was Suze thuis van school. Toen zij haar eindexamen had, was er wel over gesproken of ze zou dóórstuderen, maar in ieder geval moest ze noch wat thuis blijven, daar ze volgens haar ouders nog veel-te-veel een kind was om alleen naar een grote stad te worden gezonden. Ze was te